

[Damsgaard.]

sagen blev på socialdemokratisk foranledning taget op igen og tiltrådt af et flertal den 14. december 1961. Det blev understreget, at ordningen kun gjaldt for indkomståret 1961.

Det er en mærkelig sag, og den har fået et sært forløb med de skiftende ministre. Det kan få meget store konsekvenser, hvis man på finansloven begynder at fritage visse grupper af personer for at betale skat. Det er både danske og udenlandske statsborgere, der er tale om. Jeg vil gerne, uanset at socialdemokratiets ordfører har antydnet, hvilken beslutning man har taget i Nordisk Råd, hvis møder jeg ved det ærede medlem har deltaget i, hvad jeg ikke har, stille det spørgsmål til finansministeren: har Nordisk Råd i den uge, det nu har haft session, drøftet sagen, og hvilken stilling har rådet eventuelt taget hertil?

Jeg forstod på den ærede ordfører for socialdemokratiet, at man havde afvist den eller i hvert fald vedtaget, at man skulle undgå noget lignende. Det bestyrker os i den opfattelse, at det ikke er nogen god fremgangsmåde, man har fremtvunget ved den omtalte afgørelse i finansudvalget.

Det andet ændringsforslag, som venstre vil stemme imod, er nr. 909 til § 30, der tilsigter ekstraordinær amortisation af statsgælden med et beløb på 250 mill. kr. Når venstre ikke vil gå ind herfor, er det ikke, fordi venstre ikke finder det rigtigt, at staten afdrager på sin gæld. Det kan være uhyre forstandigt, men det er måden, hvorpå man foreslår at gøre det, vi ikke kan godtage. Det er efter min mening ikke rimeligt, at staten opkræver en betydelig del mere i skat årlig, end statens ordinære udgifter forudsætter, og når pengene så er i kassen og det viser sig, at der måske er flere hundrede millioner i kasseoverskud, foretager man ekstraordinære afdrag på gæld. Man skal da aldrig glemme, hvor pengene er kommet fra. Man kunne da lade borgerne beholde pengene og lade dem selv bestemme, hvad disse penge skulle bruges til. Det er måske en gammeldags betragtning, men jeg mener nu fortsat, den er rigtig.

Der er et andet forhold vedrørende de 250 mill. kr., som jeg vil sige lidt om. Den højtærede finansminister har i et samråd i finansudvalget bekræftet, at det er mini-

sterens agt at foretage en eventuel ekstraordinær amortisation ved opkøb af obligationer på markedet. Når jeg siger eventuel, er det, fordi de to tidligere finansministre har søgt noget tilsvarende, men ikke har udnyttet den bemyndigelse, de har fået til dette ekstraordinære afdrag på gæld. De har ikke afbetalt én krone; pengene er brugt til andre formål. Nu ved jeg ikke, om den nuværende højtærede finansminister har mere reelle hensigter, end de tidligere finansministre har haft; det kan man kun gisne om, det ved man ikke. Venstre har den opfattelse, at det kan være endog meget betænkeligt at give finansministeren mulighed for at opkøbe statsobligationer på markedet. Hidtil har det været overladt til nationalbanken selvstændigt at pleje obligationsmarkedet. Det mener vi fortsat er en rigtig praksis. Jeg ville være yderst betænkelig ved, at man gennem lovgivningen gennemførte foranstaltninger, hvorved man i større eller mindre udstrækning satte nationalbankens indflydelse på pengevesenet ud af spillet. Det er ud fra disse synspunkter, venstre må stemme mod det omtalte ændringsforslag.

For at vore synspunkter kunne blive belyst yderligere, har venstres og det konservative folkepartis medlemmer i finansudvalget anmodet om en udtalelse fra nationalbankens ledelse, og en sådan udtalelse har vi også fået. Da den daværende finansminister i marts 1961 stillede et lignende ændringsforslag til finanslovsforslaget for 1961-62, frarådede nationalbankens ledelse i en udtalelse ændringsforslagets gennemførelse og begrundede nærmere dette standpunkt ud fra principielle pengepolitiske synspunkter. Den samme indstilling giver nationalbankens 3 direktører udtryk for i skrivelserne til finansudvalget i år og henviser til det, man har skrevet til os før, men føjer til — jeg beder om formandens tilladelse til et citat —:

„Nationalbankens principielle indvendinger mod forslaget styrkes yderligere af det aktuelle forhold, at statsfinanserne efter det i løbet af 1961 stedfundne opsving ikke længer virker indskrænkende på likviditeten, men tværtimod forøger pengemængden.

Endnu i februar 1961, da forslaget om en opkøbsbemyndigelse vedrørende finans-